

A rest macska

Egy legén megvett feleségül egy dologtalan gazdag leánt; mégpedig azt fogadta, hogy sohasem veri meg.

Az éjfasszon sohasem dógozott, hanem csak járt házról házra zuvatolni s egyéb hitván dógot követni. Nem es verte meg az ura egyszer es; hanem egy reggel, mikor dologra ment, a macskához így szóllott:

- Az poroncsolom neked, te macska, hogy míg én odaleszek, te mindent dógozz, amit kell: a házat szépen kitakarítsd, délre ételt készíts, s meg egy orsó fonalat es fonj; mett ha nem, mikor hazajövök, úgy megverlek, hogy megemlegeted!

A macska a tűzhelyen szunyókálva végighallgatta a beszédet. De az asszony azt gondolta magába, hogy „ez az én emberem megbolondult!” – s azt mondá:

- Kjed, uram, miét poroncsol olyanokat annak a macskának, hisz az azokhoz nem tud?

- Tud, nem tud, nekem mindegy, feleség – azt mondá az ember -, nekem nincs más, kinek poroncsoljak; de ha ő mindazt meg nem teszi, meglásd, úgy megverem, hogy sokétt fel nem kéne venni!

Aval elment dógára. Az asszon pedig biztatni kezdte a macskát:

- Dógozz, a macska, mett ma megver uram!

De a macska nem dógozott. Elment az asszon több házhoz, s mikor hazament, a macska akkor es szunyókált, s a tűz es kialudt. Esmént mondta:

- Szítsd fel a tüzet, s dógozz, macska, mett ma megverődöl. De a macska nem dógozott.

Hazajő a gazda, széjjelnéz, s hát minden rosszul van. Elérántsza a macskát, felköti a felesége hátára, s addig veri, míg a felesége imádkozni kezd:

- Ne üsse többet azt a macskát, met a nem hibás, a nem tud azokhoz a dógokhoz!

- Felfogadod-e hát, hogy helyette mindent véghez vissz? – kérdi az ura.

- Véghez viszek még többet es, mind amennyit kjed neki poroncsolt, csak ne üsse többet szegént! – felelé az asszon.

Az éjfasszonka hazafutott az anyjához, elpanaszolta a dógot, s azt mondta:

- Felfogodom, hogy a macska helyett minden dógot eligazítottok, csak ne verje a hátamon olyan halálra.

Hezzaszóllott az apja es:

- Ha felfogadtad, tedd es meg; mett ha nem, a macska hónap es megverődik!

Másnap reggel es megporoncsolta a gazda a macskának, mit tegyen; de semmit sem tett meg most es. Azétt hát esmént megverte a felesége hátán.

Az éjfasszon akkor es hazafutott panaszra, de az apja úgy visszakergette, hogy a lába sem érte a földet.

Harmadik reggel es elmondta a gazda a macskának a harmadik poroncsolatot; de a macska nem tudta végighallgatni, úgy meg vót ijedve; nem es dógozott akkor es semmit. Hanem most mindent eligazított helyette az éjfasszon; most nem felejtette el, hogy mit fogadott vót: tüzet tett, vizet hozott, ételt készített, sepregetett, s mindent tett, amit kellett; mett sajnálta lelkiből azt a szegén macskát, hogy amikor az ura veri, az ő hátába a körmit kénjába mind beléaggassa – s osztán még a kétrétű ostornak es a vége a macskán túl az ő hátát es megjárkálja minden ütéssel.

Mikor az ura hazajött, hát minden jól van! S mondogatta: - Ne félj, macska, most nem bántlak!

Az asszony örömmel terítette meg az asztalt, az enivalót kicsinálta, elétette, s jóllaktak jókedvvel.

Azután mindennap úgy vót; a macska többször nem verődött meg, s az éjasszonból olyan gazdasszon lett, hogy ugyan helybe!